

Sygn. akt II CNP 24/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 listopada 2016 r.,

skargi A. Ż.

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa (...), wydanego

w sprawie z powództwa A. Ż.

przeciwko E. J.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powódka A. Ż. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 stycznia 2014 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 lutego 2012 r., którym oddalono powództwo przeciwko E. J. o zapłatę szeregu należności dochodzonych tytułem zaległości czynszu dzierżawy, bieżącego czynszu lub wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z piekarni, wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z urządzeń i sprzętu piekarniczego, odszkodowania za zniszczenie piekarni. Zakres zaskarżenia obejmował rozstrzygnięcie odnoszące się do kwoty 36.000 zł dochodzonej jako czynsz z umowy dzierżawy piekarni za okres od dnia 1 grudnia 2006 r. do dnia 30 listopada 2011 r.

Skarżąca podniosła, że wyrok jest niezgodny z art. 673 § 3 w zw. z art. 694 k.c. Jako podstawę skargi wskazała naruszenie tych samych przepisów prawa materialnego. Uzasadniając przesłankę wyrządzenia szkody stwierdziła, że w wyniku niedokonania przez Sąd oczywiście błędnej oceny skuteczności oświadczenia pozwanej o wypowiedzeniu umowy dzierżawy uzyskałaby pozytywne rozstrzygnięcie w zakresie żądania obejmującego czynsz za wskazany okres i otrzymałaby kwotę 36.000 zł z odsetkami, a jej brak odpowiada szkodzie.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym mającym, poprzez zakwestionowanie zgodności z prawem orzeczenia, przesądzić jedną z przesłanek deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Stanowi ona nadzwyczajny, sformalizowany środek procesowy, zatem przepisy ja regulujące powinny być wykładane ściśle (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CNP 124/06, nie publ., z dnia 25 marca 2009 r., V CNP 93/08, nie publ., z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08, nie publ.).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do elementów konstrukcyjnych skargi należą: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia, przytoczenie i uzasadnienie podstaw skargi, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie powstania szkody w wyniku wydania zaskarżonego orzeczenia oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w innym trybie nie było i nie jest możliwe.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego powołanie się na wystąpienie określonej szkody, bez wyraźnego i ścisłego wskazania jej wysokości, przedstawienia przekonującej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać, że szkoda ta została rzeczywiście stronie wyrządzona, jak również bez powołania dowodów bądź środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie, samo w sobie nie jest wystarczające do spełnienia obowiązku jej uprawdopodobnienia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 33/14; z dnia 9 grudnia 2013 r., II CNP 43/13; z dnia 31 października 2013 r., III CNP 28/13 – nie publ.). Sytuacja taka zachodzi w

przedmiotowej sprawie. Skarżąca nie uprawdopodobniła w dostatecznym stopniu wyrządzenia szkody. Twierdzenie, że polega ona na pozbawieniu kwoty odpowiadającej jednemu ze zgłoszonych żądań jest oczywiście niewystarczające. Jak wskazuje się w judykaturze gdyby powołanie się na oddalenie powództwa miało być wystarczające dla spełnienia tego wymagania, wprowadzenie go przez ustawodawcę traciłoby sens (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 i z dnia 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl.). Ponadto szkoda musi być rzeczywiście poniesiona i, skoro między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, a szkoda musi być spowodowana przez wydanie orzeczenia, to powinna powstać później niż w dacie wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, Biul.IC 2007, nr 12, z dnia 25 maja 2007 r., II CNP 30/07, Biul.IC 2008, nr 12). Twierdzenie o pewnym wygraniu procesu w tak oznaczonym zakresie oparte jest jedynie na przypuszczeniu, hipotetycznym przebiegu zdarzeń, a nie na sprawdzalnym fakcie. Judykatura zgodnie przyjmuje, że nieuwzględnienie powództwa w żądanej wysokości nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15 oraz z dnia 12 marca 2015 r., II CNP 54/14 – nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, jako nie spełniającą wymagań ustawowych, (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

aj

r.g.